

[Alfred Jensen.]

Sverige op til 60 pct., og i England beskattes de med over 80 pct. Det kan ikke være rimeligt, at skatteskruen strammes for de arbejdende, de skabende, medens aktieselskaberne, og det er jo monopolselskaber, kan indkassere stigende indtægter, uden at det får synderlig virkning for dem i skattemæssig henseende.

Det har ikke manglet på krav om en kraftigere beskatning af de store indtægter og af aktieselskaberne for at råde bod på urimelighederne her i samfundet, men det er ikke blevet til noget. I stedet har de fået lempelser og begunstigelser, alt sammen under påskud af, at produktion og beskæftigelse ville blive fremmet.

Hvis det var beskatningen, der var så afgørende herfor, måtte det stå godt til med såvel produktion som beskæftigelse, for det er jo ikke rigtigt, at de rige flås så stærkt. Det er derimod rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Per Hækkerup fastslog under åbningsdebatten, at de store indkomster og selskaberne slipper billigere med hensyn til skat her i landet end i andre lande, som Danmark kan sammenlignes med. Derfor hørte jeg også med megen undren på det ærede medlem hr. Thestrups udtalelser om, at den skattepolitik, vi har, hæmmer opsparingen. Jeg har ikke noget imod at erkende, at den hæmmer opsparingen på adskillige områder, men det kan i hvert fald ikke være hos de rige. Det kan heller ikke være hos de monopolagtige selskaber, for de er blevet behandlet såre lemfældigt. Hvad den lille sparer, manden med den lille indkomst, angår, er det rigtigt, at vi har en beskatning, der gør det meget vanskeligt for den enkelte at spare op.

Derfor tror jeg ikke, at man kan slå mønt af den agitation, der her føres om endnu større lettelser og lempelser for dem med de store indkomster. I sommer, da vi behandlede nedskæringslovene og de nye afskrivningsregler blev gennemført, spæede finansministeren en opgang i produktionen; han har også nu talt om, at noget sådant kan konstateres. Men opgangen er såre lille, hvis den overhovedet findes. Én ting er i alt fald sikker, og det er, at ledighedstallene ikke er gået ned, de er tværtimod større i år, end de var i fjor.

Heller ikke på beskæftigelsen har foranstaltningerne hjulpet, og nu hører vi i år igen, at bare det private erhvervsliv yderligere investerer og får skattemæssige lempelser, så skal der nok blive øget produktion og øget beskæftigelse. Det lyder ganske mærkværdigt, for det har jo ikke gennem alle de år, hvor det har haft de gunstige betingelser i så henseende, været i stand til at løse de to problemer. Det private erhvervsliv har heller ikke med alle de begunstigelser, det nu har fået, været i stand til at klare problemerne, og man kan lige så godt se i øjnene, at det private erhvervsliv ikke vil være i stand til at klare de opgaver, der ligger her, og at man overhovedet ikke vil være i stand til at løse disse problemer i automationens tid på det økonomiske og ejendomsræssige grundlag, som vort samfund hviler på.

Det vil ikke være muligt for kapitalismen at løse disse problemer, for det er ikke alene et spørgsmål om produktion, det er også et spørgsmål om afsætning. Og derfor kan man lige så godt først som sidst se i øjnene, at hvis beskæftigelsesproblemet og de andre sociale problemer skal løses, bliver det ikke af privatkapitalismen, men gennem samfundet og derved, at produktionsmidlerne overgår til samfundet og bliver samfundseje, og at produktionen bliver tilrettelagt og foregår planmæssigt i henhold til folkets og samfundets tarv. Erfaringerne viser, at kun socialismen kan løse disse problemer, og derfor synes jeg, det er ganske meningsløst at diskutere på det grundlag, hvorpå der diskuteres, at den stund man overhovedet ikke kan henvise til, at disse problemer er blevet løst under kapitalismen.

Disse bestræbelser for at give skattemæssige begunstigelser til dem med de store indkomster og til aktieselskaberne kan kun have ét formål: at sikre dem, der udbytter andre, en større profit. De af mig nævnte indekstal viser, at dette er tilfældet. På et tidspunkt, da arbejdsløsheden er større, end den har været i flere år, på et tidspunkt, da prisstigningerne og skatterne hænger almindelige mennesker, stiger profitten for dem, der lever af andres arbejde. Jeg tror, vi kan understrege, hvad formanden for Dansk Arbejdsmands Forbund, Alfred Petersen, har sagt: at avancerne her i landet er for store; og det er på denne baggrund, at